

Full diocesà

20 de gener del 2019

p5 –Entrenament Alpha 2019 el pròxim 9 de febrer a Vic

p8 –Reflexió sobre la unitat en la setmana de pregària ecumènica

La Jornada Mundial de la Joventut de Panamà

La XXXIV edició de la Jornada Mundial de la Joventut es realitzarà a Panamà del 22 al 27 de gener. És la tercera JMJ que tindrà lloc a l'Amèrica Llatina, després de Buenos Aires (1987) i Rio de Janeiro (2013).

La seu va ser anunciada pel papa Francesc en finalitzar l'acte de la Jornada Mundial de la Joventut de Cracòvia, el 31 de juliol del 2016. El cardenal Farrell va afirmar que tindrà lloc pel gener del 2019, a causa que pel juliol i l'agost les pluges són torrencials, poden durar tots els dies de la jornada i coincidir amb les vacances de la regió.

Els esdeveniments centrals de la jornada es realitzaran a la Cinta Costanera, un gran espai de terreny guanyat al mar a l'entorn de l'avinguda de Balboa; i a Metro Park, als afores de la ciutat.

El lema de la jornada és «Heus ací l'esclava del Senyor, faci's en mi segons la vostra paraula» (Lc 1,38). El Papa visitarà ciutat de Panamà a partir del dimecres 23, en què presidirà diversos actes: la cerimònia de benvinguda, trobada amb les autoritats i l'episcopat centreamericà, viacrucis, consagració de la restaurada catedral de Santa Maria la Antigua, vetlla dels joves i missa de clausura.

Durant els dies 26 i 27, Mataró serà la ciutat catalana on es viurà la JMJ. A través de jocs, testimonis, música, tallers sobre la cultura llatina, connexions amb Panamà i una vetlla de pregària, els nois i noies podran compartir la seva fe. Cada una de les activitats i propostes per a aquestes dates han estat pensades per a joves d'entre 14-17 anys i 18-30 anys. Comença el compte enrere perquè Mataró es vesteixi de Panamà.

«Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meva hora»

Diümenge II durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre d'Isaïes

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La Desolada» a la teva terra: a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra, «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

(62,1-5)

Salm responsorial

Conteu a tots els pobles els prodigis del Senyor.

(Salm 95)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, els dons que rebem són dons diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda; un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats; un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe; un altre, el do de donar la salut als malalts; en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles; un altre el do de profecia; un altre, el de distingir si un esperit és fals o autèntic; un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos; un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

(12,5-11)

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles

hi foren convidats. Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi.» Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meva hora.» Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui.» Hi havia allí sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus. Cada una d'elles tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques.» Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: «Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei.» Ells n'hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor.» Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

(2,1-12)

«Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell»

Guardar i servir el vi millor

Jean Hakolimana, prev.

Dos mil anys ens separen de Jesús, però la seva persona i el seu missatge continuen essent atractius. És veritat que interessa poc en alguns ambients, però també és cert que el pas del temps no ha esborrat la seva força seductora ni ha esmorteït el ressò de la seva paraula. Encara que no en siguem sempre conscients, els cristians continuem tenint el vi millor després de dos mil·lennis. El que ens falta és aquesta consciència i camins per a servir-lo sense complexos. Avui dia, quan les ideologies i religions experimenten una crisi profunda, la figura de Jesús i el seu Evangeli està més que mai en condicions de proporcionar als homes i dones del nostre temps un rumb atractiu per a les seves vides. Jesús pot despertar el gust per una vida plena en persones buides d'interioritat, pobres d'amor i necessitades d'esperança.

En el Sínode sobre la Paraula de Déu del 2008, el papa Benet XVI indicava el camí per a servir el vi millor: fer de la Bíblia una font on cada cristià va a alimentar-se diàriament. La paraula de Déu és un mitjà eficaç i sòlid per a despertar i cuidar la fe. El mateix sínode va concloure dient: «Germans i germanes de tot el món, acollim també nosaltres aquesta invitació; acostem-nos a la taula de la Paraula de Déu, per alimentar-nos i viure no sols de pa, sinó de tota paraula que surt de la boca del Senyor. La Sagrada Escripura, com afirmava una gran figura de la cultura cristiana (Blaise Pascal), té passatges adequats per a consolar en totes les condicions humanes i passatges adequats per a atemorir en totes les condicions.» Per això la primera lectura ens convida a no callar i el salm a contar a tots els pobles els prodigis de Déu.

La imatge

A presentar Jesús, el Fill de Déu fet home, dediquen les primeres planes els evangelis. En el casament de Canà Jesús no hi tenia cap paper.

Una circumstància —s'acaba el vi— li dóna protagonisme a instàncies de la seva Mare. No tocava, però Maria diu als circumstants què han de fer: «Feu tot el que ell us digui.» Per mitjà d'aquesta obediència i la paraula de Jesús, apareixerà el vi millor.

Les bodes de Canà (1500). Gerard David

Agenda

Lit. hores: Setmana II

21 dilluns

—Sants Fructuós, Auguri i Eulogi de Tarragona
—Santa Agnès
He 5,1-10/Salm 109/Mc 2,18-22

22 dimarts

—Sant Vicenç
Inici de la JMJ a Panamà
He 6,10-20/Salm 110/Mc 2,23-28

23 dimecres

—Sant Ildefons de Toledo
—Sant Francesc Gil de Frederic
He 7,1-3.15-17/Salm 109/Mc 3,1-6

24 dijous

—Sant Francesc de Sales
He 7,25-8,6/Salm 39/Mc 3,7-12

25 divendres

La conversió de Sant Pau Apòstol
—Santa Elvira
Ac 22,3-16 o bé Ac 9,1-22/Salm 116/Mc 16,15-18

26 dissabte

—Sants Timoteu i Titus
—Santa Paula
2Tm 1,18 o bé Tt 1,1-5/Salm 95/Mc 3,20-21

27 diumenge III de durant l'any / Cicle C

—Santa Àngela de Mèrici
—Sant Emeri
—Sant Enric d'Ossó
La Infància Missionera
Finalitza la JMJ a Panamà
Ne 8,2-4a. 5-6. 8-10/Salm 18/1Co 12,12-30/Lc 1,1-4; 14-21

Tothom ha de posar-se en el camí del Sínode, primer de tot, amb la pregària

Síntesi de la carta pastoral del senyor bisbe «Aixeca't i camina» (Jn 5,8) - (IV)

«També nosaltres, com a Església de Vic, volem posar-nos de nou en camí, fent l'experiència de comunió que és el Sínode Diocesà. Caminar junts, aquest és el significat de la paraula "sínode". L'Església és per naturalesa sinodal. Un cristià no camina mai sol, sempre ho fa amb els altres. Quan caiem en l'error de caminar sols, pensem, potser en un principi, que farem més camí; però, més aviat que tard, experimentem el pes de la soledat cercada, que ens afeixuga i ens paralitza.

»I ens hem de posar en camí tots. Aquesta ha de ser l'actitud de tots els qui formem l'Església de Vic. Certament que el Sínode Diocesà es concreta, en la seva fase final, en la formació d'una assemblea pròpia, amb una presència significativa i representativa de tot el Poble de Déu; però el Sínode és cosa de tots. Tothom ha de posar-se en camí, primer de tot amb la pregària.

»Però, a més, en la fase inicial hi ha tot un treball en què tots els qui formem l'Església diocesana som convidats a aportar, en la tasca dels grups sinodals parroquials i d'associacions, el que vegem com a important, significatiu i necessari per al present i futur del nostre bisbat i de les

nostres parròquies i comunitats. Aquest treball ha de ser, com sempre en l'Església, no una recerca per imposar les meves idees, o les idees dels grups, sinó una veritable escolta de Déu, en la comunió de l'Església, i un exercici de discerniment de la voluntat de Déu.

»Hi ha uns punts clau, al meu entendre, que són la respiració de l'Església de tots els segles i que en el Concili Vaticà II, com un nou alè de l'Esperit, van ressonar clarament: la crida a la santedat a tots els membres de l'Església i la crida a l'evangelització, pròpia i insubstituïble per a tot batejat i confirmat. Aquest Sínode Diocesà, evidentment, ha de recollir tot el treball i el camí de l'Església universal, sobretot en el ja mencionat Concili Vaticà II i en el magisteri dels romans pontífexs més propers a nosaltres en el temps. Així mateix ha de saber recollir el camí de l'Església Diocesana en comunió amb les esglésies que pelegrinem a Catalunya, sobretot el darrer Concili Provincial Tarraconense, i continuant amb els Plans Diocesans més recents: "Sigueu sants" (2009-2014) i "L'alegria d'evangelitzar" (2014-2019). El camí que hem intentat de fer s'ha de consolidar. I per això caldrà fer les reformes necessàries de les estructures al servei de la nostra santedat i de la nostra missió evangelitzadora.»

Una nova oportunitat: l'entrenament Alpha

En un creixent desig de posar en pràctica noves formes d'arribar a aquells que encara no coneixen Jesucrist, alguns preveres i comunitats han mostrat el seu interès a conèixer què són els sopars Alpha i com aprendre a organitzar-los. En resposta a aquesta inquietud s'han ofert diferents materials i accions per a conèixer una mica més quin és el format d'aquesta eina evangelitzadora; és recomanable abans de començar fer un curs de capacitació que ens permeti d'organitzar amb encert un primer sopar Alpha.

Per aquest motiu s'ha sol·licitat una jornada de formació per a les persones de la diòcesi que tinguin interès a rebre aquest curset intensiu específic per a organitzar i oferir sopars Alpha a la parròquia. És un entrenament obert a tothom, en el qual us convidem a participar en una ocasió única i amb aquest propòsit.

Què és Alpha?

Són un seguit de sessions on s'exploren els fonaments de la fe cristiana entorn d'un sopar. Es duu a terme en locals, cases, llocs de treball, cafeteries i restaurants arreu del món. Inclouen un sopar, una xerrada breu i un espai per al diàleg on es comparteixen les pròpies idees amb llibertat. Les xerrades estan dissenyades per a fomentar el debat i explorar els elements bàsics de la fe cristiana en un ambient acollidor.

Per què Alpha?

Perquè es un format simple que permet de compartir la fe amb els teus amics i la teva comunitat. Alpha és important perquè avui en dia no és fàcil trobar un lloc on obertament s'explorin les preguntes fonamentals de la vida i la resposta que hi dóna el cristianisme, en un context d'amistat, compartint un sopar i amb llibertat per a opinar. Com va dir una vegada una participant, tots tenim preguntes; el que ens cal és un lloc on fer-les.

Dia: dissabte 9 de febrer del 2019

Lloc: seminari de Vic

Preu: 25 € (inclou materials i dinar)

Horari: de 10:00 a 19:30 h

Inscripcions:

Tel. 93 883 26 55

registre@bisbatvic.com

DISSABTE, 9 DE FEBRER - SEMINARI DE VIC

**ENTRENAMENT
ALPHA 2019!**

vic
vic

Hi ha
qualcom
més a la
vida?

Alpha

Vine a aprendre com organitzar un sopar Alpha a la teva parròquia!
Un entrenament que ens capacita per a emprendre aquesta interessant eina evangelitzadora que proposa, a les parròquies que no coneixen Jesucrist, explorar entorn d'una taula, les preguntes més rellevants sobre la vida i la fe.

HORARI

9 de febrer del 2019 - Seminari de Vic
De 10:00h a 19:30h
Preu: 25 € (inclou dinar)

INSCRIPCIONS
Tel. 93 883 26 55
registre@bisbatvic.com

Pregària multitudinària amb Taizé

Andrea Pujol / Església de Barcelona

Gent dreta, gent asseguda a terra. Ocupant cada centímetre quadrat del temple. 2.500 persones en total van omplir la basílica de Santa Maria del Mar per pregar amb la comunitat de Taizé.

Una multitud sense precedents, amb persones de totes les edats i també personalitats com el bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell, o l'abat de Montserrat, Josep Maria Soler. Una trobada que va sorprendre el mateix prior de la comunitat ecumènica de Taizé, el germà Alois. «Hem viscut una trobada excepcional a Madrid per la gran hospitalitat de l'Església local», assegurava Alois. «Hi havia moltíssims joves que van ser acollits en famílies, en comunitats religioses i també en setanta parròquies.»

La comunitat francesa ha rebut un gran acolliment tant a Madrid com a Barcelona en una pregària pròpia de Taizé. Cants repetitius, com els coneguts «L'ajuda em vindrà del Senyor» o «El Senyor és la meva força»; també silencis. Tot per pregar a Déu de manera individual i col·lectiva.

La pregària arriba després de la Trobada Europea de Joves a Madrid aquest passat Cap d'Any. Una aturada gairebé obligatòria a causa del gran vincle entre la comunitat francesa i l'Església de Barcelona, que ha acollit en tres ocasions aquesta trobada europea.

Alois assegurava: «No volíem arribar a Taizé sense aturar-nos aquí a Barcelona.» Reiterava «l'aliança profunda que té Taizé amb Catalunya». Una trobada que el prior considera «un veritable regal».

Tots els presents van tenir l'oportunitat d'adorar la creu. Una creu que tots els presents van poder besar fins a arribar a emocionar-se. La comunitat de Taizé es prepara per a tornar a casa i no ho fa amb les mans buides sinó amb el record d'una gran experiència que de ben segur perdurarà en la memòria.

Construiran la primera església cristiana a Turquia

El febrer vinent començaran les obres de la primera església de nova construcció a la República de Turquia des de 1923. El 8 de gener ho va anunciar Bulent Kerimoglu, alcalde de Bakirkoy, el districte d'Istanbul on es construirà la nova església.

La notícia, difosa per l'Agència Fides, va ser confirmada als periodistes després d'una reunió entre el mateix Kerimoglu i Yusuf Cetin, metropolità de l'Església Siro-ortodoxa a Turquia. Els treballs de construcció han de durar un màxim de dos anys. La nova església s'aixecarà en una zona propera a l'Aeroport Internacional Atatürk, i tindrà capacitat per a més de set-centes persones.

En aquest moment, la comunitat cristiana ortodoxa siriana present a Turquia ha experimentat un augment del nombre de fidels, amb l'arribada de refugiats de la Síria devastada per la guerra.

L'article

El joc: ensenyar a viure

Josep Maria Rovira Marsal

El joc és una eina educativa necessària. Per als nens és, des de molt petits, una necessitat vital que els permet d'aprendre coses i adquirir habilitats. La majoria dels jocs ajuden al desenvolupament de la intel·ligència, ja que s'ha d'aprendre a planificar, s'han de memoritzar molts detalls, s'han de saber calcular possibilitats d'acord amb les pròpies forces, etc. Ajuden, també, al desenvolupament de la voluntat perquè requereixen un cert esforç —en alguns, físic— i s'ha de reconèixer i sotmetre's a unes regles, amb el que comporta d'exercici de maduresa.

Per als pares i educadors és una possibilitat de conèixer-los millor i corregir aquelles actituds que es posen de manifest a l'hora de jugar: faltes de concentració, trapes, egoismes, ansietats, etc., que no són bones per a un nen ni per a l'home que serà més endavant. Es diu que la gent es coneix a la taula i al joc, i és veritat. Molts aspectes i maneres de fer es veuen reflectides en la manera de menjar i jugar.

És important ensenyar el verdader sentit del joc. Es podria pensar que el joc és simplement un escapar-se del que podríem anomenar «vida seriosa» i de les seves normes restrictives. No és exactament així, perquè el que és distintiu en el joc davant d'aquesta «vida seriosa» no és l'absència de normes o la manca de regles. En el joc hi són igualment i potser fins i tot més clares i més precises que en altres activitats. Allò que és realment característic del joc és la tranquil·litat, la confiança, la seguretat que el que és important és la mateixa acció i no el resultat. Quan en el joc ens hi juguem quelcom, quan es busca el resultat o l'eficàcia, ja no estem jugant. Aleshores el joc s'ha convertit en una professió... o en un vici. Si en el joc es busca fonamentalment guanyar, apareix l'angoixa i la frustració i li estem donant un sentit que no té. En el joc sempre es guanya, perquè el guany en el joc és la pròpia activitat confiada.

Això és el que s'ha d'ensenyar: el joc no és l'absència de regles sinó sotmetre's confiadament —el resultat no importa— a unes regles objectives. Si no s'accepten les regles, es deixa de jugar. Si es fan trapes, hem espatllat el joc. A aquestes regles del joc ens hi hem de sotmetre tranquil·lament, confiadament, sabent que el que val és l'acció, no el resultat, i posant, això sí, tot l'esforç en l'acció, però un esforç confiat.

Hem de reconèixer que els «grans» no sempre som un exemple en el joc. A vegades som els qui provoquem l'ansietat o l'afany de protagonisme desmesurat en els nostres fills.

En la vida també hem d'acceptar unes regles o normes objectives que ens vénen donades per qui ha inventat l'extraordinari joc de la vida, hem de fer per conèixer-les bé i sotmetre-hi confiadament les nostres obres. Si fem trapes i ens inventem les nostres pròpies regles, perdrem el sentit de la vida.

Jugar amb els fills i ensenyar-los a jugar bé és ensenyar-los a viure.

El llibre

Com viure amb la malaltia

Joan Viñas Salas

Publicacions de l'Abadia de Montserrat. 152 pàgines. 14 €.

Durant la nostra existència tots patim moments difícils, problemàtics, fracassos, malalties i acabem morint. Aquesta obra, centrada en la malaltia greu, vol ajudar el lector a superar el patiment que ens provoquen tots aquests moments, oferint trajectes que ajuden a afrontar-los i que donen sentit a la vida. És escrit per un metge cirurgià cristià que pateix una greu malaltia, i exposa la seva experiència de la fe raonable arrelada en la vida, i de la malaltia que no trenca la felicitat, amb pistes que poden servir tant per a sans com per a pacients i per als acompanyants.

A Joan Viñas li van detectar un càncer de ronyó. «Ara en la meua malaltia he pogut viure en mi mateix el que és ser el pacient», va dir en la presentació, afegint: «Vaig pensar que podia aprofitar la meua experiència per a intentar mostrar com crec que es pot viure amb la malaltia.»

Glossa

La unitat desitjada i necessària

Romà Casanova, bisbe de Vic

La unitat com a desig la portem tots en el nostre cor. Tenim, ben endinsat, com un instint que ens duu a la unitat. Tot i això, hem de reconèixer que la divisió també és present en el nostre interior, en els nostres ambients, en el nostre món. Per això, la unitat com a desig, ens demana també la consciència de la lluita per aconseguir-la. Perquè la unitat és necessària, molt necessària, per a una vida digna, justa i pacífica.

Els interessos egoistes, les ànsies de plaer, l'afany de domini, els orgulls excloents, les intransigències mantingudes, les mitges veritats, l'amor al diner, entre altres realitats, fan que la mirada envers l'altre no sigui la d'un germà, amb el qual comparteixo el camí de la vida, sinó la d'un rival, la d'un enemic que es posa entremig. Llavors no miro tant el que m'uneix a ell com el que me'n separa. A més, aquesta diversitat, que el fa diferent, en el fons mou en mi una autoafirmació més contundent, que m'allunya més i més del germà. La divisió té la seva font en el nostre cor, malaltís i ofuscat per unes raons que, ben mirades, són no-res, comparat amb el do del germà.

Les Esglésies i confessions cristianes, que hem rebut el

do de la unitat, la qual té la seva font en Crist, vivim, però, en la divisió, que ens impedeix de celebrar tots junts l'Eucaristia. Aquesta manca d'unitat visible és viscuda amb dolor, perquè hi ha en nosaltres un desig d'unitat, volguda i demanada pel mateix Crist al Pare: *Que tots siguin u, com vós, Pare, sou en mi i jo en vós* (Jn 17, 21). A més, aquest desig el sentim com una necessitat per al testimoni creïble de Crist en el nostre món: *Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que vós m'heu enviat* (ibídem).

L'octavari per la unitat dels cristians és una bona ocasió per a recordar-nos la necessitat de la pregària. Perquè som ben conscients que solament l'Esperit Sant és l'autor de la unitat. La pregària humil i confiada té molta força. Però també és evident que els lligams entre els germans cristians de diferents confessions —cada vegada més presents entre nosaltres— és una necessitat, no pas exempta de dificultats i d'oportunitats. Davant el repte de la nova evangelització la unitat dels cristians no és pas un tema menor. El desig d'unitat s'ha d'anar fent realitat amb accions, que, si bé humils, han d'anar guarint la divisió, cosint el que s'ha trencat.

